

Det almindelige Princip, som Staten følger overfor Fiskerihavne, er at yde Halvdelen af Fiskerihavnens Anlægssum. Paa Fur nar Staten ikke ydet en eneste Øre. Jeg kan sige, at Fiskerbefolkningen paa Fur forlanger ikke paa nogen Maade nogen Særstilling fremfor andre, men den er naaet til den yderste Grænse for sin egen Ydeevne. Den beder kun Regering og Rigsdag om at yde den samme Støtte, som der ydes i andre lignende Tilfælde. Men samme Støtte, som der ydes i andre lignende Tilfælde, ydes kun, hvis de Udgifter, som Befolkningen har haft til Havnen, regnes dem til gode, naar Omkostningerne ved den endelige Ordning skal tordeles.

I den Erklæring, som Vandbygningsdirektøren i Fjor afgav om en midlertidig Oprensning, skrev Vandbygningsdirektøren: „Da en Forlængelse af Molen . . . neppé kan tænkes helt at kunne forhindre en fremtidig Tilsætning af Sand og Tang i Løbet i og ved selve Havnemundingen, og da Udgiften til en saadan Forlængelse, der med de nugældende Prisforhold maa anslaaes til ca. 45 000 Kr., neppé kan siges at staa i et rimeligt Forhold til de indvundne Fordele, mener jeg under Hensyn til, at det for Løbets Vedligeholdelse nødvendige Oprensningsarbejde ikke paa Grundlag af de hidtil indvundne Erfaringer kan betragtes som uforholdsmæssig stort, at burde fraaade, at det foreliggende Andragende om en Forlængelse paa Statens Bekostning af Fur Fiskerihavns nordre Mole paa nærværende Tidspunkt imødekommes“. Vandbygningsdirektørens Udtalelse er altsaa ikke endelig afvisende. Han siger, at man ikke kan tænke sig, at Tilsætningen af Sand helt kan hindres. Han siger, at han kan ikke tilraade Forlængelsen paa nærværende Tidspunkt. Jeg har i øvrigt kun Grund til at mene, at Vandbygningsdirektøren omfatter Sagen med al den Interesse, den fortjener.

Jeg vil da spørge den højtærede Minister, om man kan vente, at der med det samme bliver sat en saadan fornøden Undersøgelse i Gang, som kan resultere i, at Staten inden Foraaret har taget endeligt Standpunkt, saa de fornødne Arbejder kan blive sat i Gang. Rigsdagen og Myndighederne i det hele har mere end een Gang anerkendt, at Staten har Forpligtelser her; hvorfor saa opsætte det længere til Skade for Befolkningen og dens Erhverv? Tilsætningen er igen i fuld Gang; maaske vil en enkelt Vestenstorm i Vinter lukke Havnen og derved

foraarsage uoverskuelige Vanskeligheder for Fiskerne. Hvis dette skulde ske, vil den højtærede Minister da ikke drage Omsorg for, at der ligesom i Fjor sker en mindre Oprensning, som kan holde, indtil den endelige Ordning er gennemført?

Det andet Spørgsmaal, jeg til Slutning skal gøre den højtærede Minister, angaar en Sag, som har beskæftiget Rigsdagen meget stærkt i tidligere Tid, nemlig Spørgsmaalet om Overfartsforholdene ved Hvalpsund. Jeg maa ganske kort minde om denne Sags Forhistorie. I 1909 fremkom der fra Forretningsudvalget for Aars Hvalpsund-Banen en Anmodning til Ministeriet om at undersøge Muligheden for en Forbedring af Overfartsforholdene ved Hvalpsund. I 1910 udarbejdedes der af Vandbygningsvæsenet et Projekt til en Dampfærge, som kunde optage den almindelige Landevejstrafik, et Projekt, som i Udførelse vilde koste 126 000 Kr. Imidlertid samledes Repræsentanter for de interesserede Kommuner til et Møde, paa hvilket der blev nedsat en Komité, og disse interesserede Kommuner erklærede, at de ikke fandt Projektet fyldestgørende, idet man maatte ønske, at Færgeoverfarten blev af en saadan Art, at Færgerne kunde overføre Jernbanevogne. Man mente fra Komiteens Side, at Staten skulde foretage Anlæget, og at de interesserede Parter skulde iværksætte Driften. Den 30. Oktober 1911 besaas Overfarten af den daværende Trafikminister, den daværende Landbrugsminister og den daværende Indenrigsminister, og Trafikministeren udtalte ved denne Lejlighed, at Billighed krævede, at Staten bar Udgifterne ved en Forbedring, om ikke helt, saa dog i det væsentlige.

Ikke desto mindre kom der i November samme Aar Meddelelse fra Trafikministeriet, at Ministeriet indtil videre ikke kunde gøre noget ved Sagen. I December 1911 indbragtes der i det høje Folketing af de daværende Medlemmer af Tinget Hans Nielsen, Skive, og Anders Thomsen et Andragende om en Bevilling til denne Overfart. Statsbanerne havde da udarbejdet et Forslag til en Færge, der kunde overføre Jernbanevogne, et Forslag, som i Udførelse vilde koste 357 000 Kr., og hvor man regnede, at Driften aarlig vilde koste 26 000 Kr. Bevillingen blev imidlertid ikke givet, og der indsendtes da Aaret efter, i 1912, et Andragende fra Komiteen til Ministeriet om at søge en Bevilling til en Jernbanefærge paa det Vilkaar, at